

LÁZÁR BALÁZS

Roncstavas

Urnamagány.
Körben fehérhúsú koszorúk sápadt gyönyörűsége.
Megtölt a nincs, a nem lehet:
egy halom hamu az Apám.
Többé már nem velem, csak bennem kiabál.
Kutatok katonán az emlékek között,
mint örült játékban, hol megnyerhető végül a feltámadás.
Egy szóra még, egy tekintetet talán...
Közben mikrofont kell cserélni a lelkész beszéde alatt.
(Érzem, nehezen engedi el szellemét az anyag.)
Igen, a bibliai Lázárról prédikál.
A jelen gravitációs ereje rángat
észrevétlen, tépik sejtjeimet a percek.
Majd ahogy az érzékek befelé figyelnek,
a gyászolók egy fekete lyukba összeállnak,
mely elnyeli történetünk, mint templom csendje az imát.
Mikor a földbe rakják, a gomolyfelhők közül kisüt a nap.
Istenre gondolok. És összeomlik ez a Roncstavas.

Mors Imperator

Még hetven se volt, de már aggastyánná ette a rák,
az ismerősnek tűnő idegen arcban kereste Fiú az Apát.

Évtizedek láthatatlan romjain ült mellette a kórházi ágynál,
nézték egymást, s nem tudták, melyikük az árvább.

Hófehér haj alatt a test szürke sziklájába forduló tengerszemek,
kéken villogó ítélet a szómlások utáni csend felett.

Mint beteg hangszer zihált az egykor oly öblös mellkas-fagott,
míg két ujj a levegőben egy elképzelt emlékért matatott.

A gyöngö test vékony hártvaként feszült körkörös téridők között,
s az eleven átjárón egy szusszanással Mors Imperatorhoz szökött.